Скінчилися раз уроки, а вчителька наша і каже:

— Сашко Лісовий захворів, хто піде його провідати?

— Я! Я! Я! — посхоплювались усі.

— Якщо ви і в нього так кричати будете,— говорить вчителька,— то краще нікому не йти. Хворому потрібен спокій.

Ми запевнили її, що галасувати не будемо, а вчителька відповіла, що ми молодці, але все одно сьогодні хай підуть кілька чоловік, а завтра ще кілька і післязавтра теж.

— І пам'ятайте,— закінчила вона,— хворому потрібен спокій. Дивіться, щоб він не вставав з ліжка, розважте його як зумієте. Може, й нагодувати доведеться.

Приходимо ми.

Лежить наш Сашко, горло замотане, книжку якусь читає.

— От добре,— мама його зраділа.— У мене саме обідня перерва кінчається. Там, на кухні, суп доварюється. Ви через десять хвилин з плити його зніміть, хлопця мого нагодуйте. А я побігла.

— Ну як тобі,— ми в Сашка питаємо,— нудно, мабуть, лежати?

— Та ні,— одказує.— Зовсім не нудно. Я от книжку читаю. Цікава!

Але ми вирішили, що це він так говорить, із ввічливості. Спробуй-но сам-один полежати ввесь день!

— Нічого,— підбадьорюємо,— ми тебе зараз розважимо. От тобі Наталка заспіває. В неї голос гарний.

— Чого це я буду співати ні з того ні з сього?! — Наталка нам.— Може, йому й не хочеться зовсім.

— Як це не хочеться?! Ех ти, подруга! Він же один тут. Ну, як знаєш. Тоді ми з Митьком заспіваємо.

Стали ми посеред кімнати, відкашлялись і давай співати.

Співали-співали, аж захрипли.

— Що,— питаємо,— повеселішало тобі трохи?

— Авжеж, повеселішало,— Наталка за нього відповідає. — Так фальшивити, то краще вже зовсім мовчати. І без ваших концертів обійдеться. Правда ж, Сашку?

Сашко промовчав, але ми зрозуміли, що це він так промовчав, щоб не завдавати нам клопоту. Але про які клопоти може йти мова, коли товариш хворий?!

— Давай,— Митько каже,— ми йому наш сюрприз відкриємо.

— Давай!

І стали ми тут матроський танок виконувати, який на святковий вечір готували. Підспівуємо собі, в долоні у такт плещемо, підборами по паркету — ух! Так добре в нас іще ніколи не виходило. Розчервонілись обоє, вхокалися, але стараємось — для хворого ж товариша.

Чуємо дзвоник у дворі. Наталка побігла відчиняти. Вривається в кімнату дядько якийсь у халаті.

— Це що за неподобство! — кричить.— Я поверхом нижче живу. У мене робота термінова, спеціально додому взяв, щоб не заважав піхто, так ви отут казна-що виробляєте. Тупаєте по голові вже цілу годину, зосередитись неможливо!

Ми йому почали пояснювати, що прийшли провідати хворого товариша.

А він:

— Нічого собі хворий! Таке витримати — здоров’я як у слона треба мати. Припиніть цей тупіт. Книжку йому краще почитайте!

Ми сказали, що книжку він і сам собі читає.

— Ну, то придумайте щось інше,— дядько каже.— Он ви на хлопця подивіться. Йому вже скоро млосно стане од ваших розваг.

І він пішов.

Сашко забився під стіну, і ми зрозуміли: йому цей дядько теж не сподобався.

— О! — скрикнув я радісно.— Так у тебе ж магнітофон є. Чого ж ти мовчав?! — І натис на вмикач.

— Зроби голосніше,— гукнув Митько.— Воно, коли голосно, завжди веселіш.

Тут Наталка стала до чогось принюхуватись — і прожогом з кімнати.

Вбігає за мить.

— Ой,— кричить,— суп увесь википів і вже згорів.

Побігли ми на кухню. Справді, бачимо — в каструльці щось темне на самому дні залишилось, і пахне зовсім не так, як суп. Ми туди на всякий випадок води долили, але смак у нього виявився ще гіршим, ніж запах.

— Ех, ви! — Наталка зітхає.— Через вас зовсім забули, що мама просила. Чим тепер хворого годувати?

Стали ми харчі якісь шукати. Знайшли цукор, а чай шукали-шукали — ніде нема.

— Яка різниця,— Митько каже,— із заваркою чи без. Однаково вода. Коричнева тільки. І так вип’є.

Скип’ятили ми воду, вкинули цукор у склянку. Приносимо Сашкові:

— Пий.

Сьорбнув він трохи.

— Не хочу,— каже.— Голова болить.

— Це в нього від голоду,— здогадавсь я.— Ми тобі зараз усі втрьох картоплі почистимо. Ти як любиш, смажену чи варену? А щоб ти поки не нудьгував, включимо магнітофон.

— Не треба,— він нам якось дивно відповідає,— ніякого магнітофона, і картоплі я не хочу вашої.

— Здається, час нам уже додому,— поглянула Наталка на двері.

— Додому! — блимнув на неї Митько.— І полишити хворого товариша? Може, тобі заспівати? — допитується в Сашка.

— І співати не треба!

— Може, затанцювати ще разочок? Нам не тяжко.

Тут Сашко як затруситься.

— Не треба,— кричить,— мені ваших танців і нічого не треба! Облиште мене! Лежала собі людина і горя не знала. У мене і так уже температура піднялась. Я тепер, мабуть, іще місяць лежати буду.

Нарешті ми таки зрозуміли, чого він хоче, і почали вдягатись.

— Ну, ти бачив —таке? — мовив Митько вже надворі.— Друзі прийшли до нього, не шкодуючи ні сил, ні часу, розважити, щоб йому сумно не було, нагодувати, а він після цього нас, можна сказати, виганяє. Не буду більше його відвідувати. Хай собі книжки читає. Нахаба та й годі!